Api şi singurătatea

Autor: prof. consilier școlar Adele Crețu,
Centrul Județean de Resurse și de Asistență Educațională Sibiu

Era o zi frumoasă de început de iunie. Razele soarelui pătrundeau până la scoicile din adâncurile oceanului. Api era tare fericit pentru că era ziua meciului cel mare şi, cu siguranţă va fi din nou remarcat drept cel mai bun jucător de pe teren. Se îndreptă agale spre stadion, bucurându-se de jocul algelor printre razele soarelui.

Ajuns la teren, surpriză: nu era nimeni! Oare a greşit ora? O fi greşit ziua? Avea o senzaţie tare neplăcută stând singur acolo. S- îndreptat spre vestiare. Nu greşise nici ziua, nici ora. Colegii erau acolo, doar că, acel sentiment ciudat nu dispăruse. Ceilalţi copii povesteau tot felul de întâmplări hazlii, erau prea prinşi ca să-i remarce apariţia. A început să se echipeze în liniște, fără să încerce să intre în discuţii cu ei. Coechipierii, văzându-l retras s-au gândit că probabil asta îşi doreşte şi şi-au văzut mai departe de poveştile lor.

A venit antrenorul, le-a dat ultimele sfaturi şi meciul a început. Ambele echipe îşi doreau foarte mult victoria, astfel meciul a fost unul foarte disputat, cu multă dăruire. Api era cel mai motivat, voia atât de mult să facă un meci bun pentru a câştiga simpatia şi aprecierea tuturor, fotbalul însemna atât de mult pentru el!. Din păcate, nimeni nu a reuşit să marcheze, meciul terminându-se la egalitate. Antrenorul i-a felicitat în egală măsură pe toţi, apreciind efortul de care au dat dovadă.

Api, trist că nu a reuşit un meci pe măsura aşteptărilor, simţea nevoia să fie singur, aşa că a întârziat ieşirea din vestiar. A plecat îngândurat spre casă, simţind cum îl apasă singurătatea şi întrebându-se unde plecaseră colegii. Era supărat pe ei că nu l-au aşteptat.

Pe drum, se gândea la cele petrecute şi şi-a dat seama că îi acuza pe ceilalţi pentru izolarea sa, el nefăcând nimic pentru a se apropia de ei. Tot ce a făcut a fost să aştepte să fie în centrul atenţiei, fiind dezamăgit atunci când aceştia nu au făcut-o. Se întreba dacă era numai vina lor sau şi a lui că nu şi-a arătat disponibilitatea către ei. Era un singur mod de a afla răspunsul la această dilemă. L-a sunat pe Depi, colegul său de bancă:

- Alo! Depi?

- Bună, Api! Unde eşti? De ce nu ai venit cu noi la suc, ca de obicei? S-a întâmplat ceva?

- Nu, dar am întârziat în vestiar şi nu v-am mai găsit.

- Dar ne-am înţeles înainte de meci că mergem la cofetărie!

- Da??!

- Hai şi tu! Doar eşti aproape!

Fără să stea prea mult pe gânduri, i-a cerut voie mamei şi a plecat să se întâlnească cu colegii. Bucuria lor de a-l revedea l-au convins că nu ei erau cei care l-au izolat, ci aşteptările sale exagerate, dorinţa lui de a fi în centrul atenţiei au fost cele care l-au determinat să creadă că este de datoria celorlalţi să acţioneze pentru a nu rămâne singur. **A înţeles foarte clar că pentru a avea atenţia celorlalţi e nevoie de efort şi implicare în primul rând din partea sa.**